

Midnattsropet

Nr 5 1974 årg 15 pris kr 1:80

Maranata • Du vår Herre kom!

Dop i Gäddede på 30-talet

Väckelsetider – döpartider

Väckelsen bland samerna

under 20- och 30-talet

– skildring från norra Jämtland

Det berättas från den första tiden att en evangelist kom till trakten av norra Jämtland. Samerna samlades i en kåta för att lyssna. Den blev fullsatt och brodern vittnade. Så började han tala i tungor på samiska. Alla församlade var ju samer och förstod sitt eget språk. Och Guds Ande föll så kraftigt över de församlade att alla blev frälsta.

— Bland både kyrka och folk sågs pingstvännerna som villolärare. Men jag var mycket ung och väldigt intresserad av allt som hände, berättar Katarina Jillker från Gäddede i en märklig skildring från genombrottsåren.

På bilden till höger ser vi Katarina och dottern Viveca Jillker under en resa i Israel oktober 1973.

Många andra har skrivit om händelser som varit. Därför vill jag också avfatta min berättelse, som handlar i huvudsak om pingströrelsens genombrott i nordligaste Jämtland, denna väckelse som spred sig särskilt bland samerna.

De första åren på 20-talet, ja redan åren 1917–18, kom de första evangelisterna. I en tidskrift, Jämtlands-evangelisten, står att läsa: "En liten pingstförsamling 'Fjällsol' ordnades sommaren 1925 av tio samer med verksamhet i Gäddede".

Inte bara i norra Jämtland gick väckelsen fram bland kåtornas folk, utan även i Härjedalen. Gud kallade många samer till att vara "vittnen" bland sina bröder och använde dem till rik välsignelse.

Det berättades från den första tiden följande. Det hade kommit en evangelist från Amerika, tror jag det var. Samerna samlades i en kåta, och den blev fullsatt. Nämnde broder vittnade, och så började han att tala i tungor på samiska. Alla var ju samer och förstod ju sitt eget språk. Guds Ande föll så kraftigt över de församlade att alla blev frälsta.

Tungotal på samiska

Anders Thomasson blev den första pingstförsamlingens föreståndare. Han var renägare och blev andedöpt i sin kåta i fjällen. Hans hustru Anna förstod ej vad som

Dopförrättning i det fria var för det mesta den enda möjligheten som stod till buds då väckelsen bröt fram ute i bygderna. Det blev därför en händelse som ofta samlade hela byns befolkning. Här på bilden från Gäddede ser vi både samer och svenskar betrakta dopförrättningen.

var på färde, så hon hämtade vatten för att svalka ner honom. De har själva berättat om det.

De bosatte sig i Gäddede. Sedan de besökt bibelskolan i Stockholm begav de sig ut för att evangelisera. Med sig hade de sin dotter Greta, när hon slutat skolan. Mor och dotter var goda sångare, båda spelade gitarr. Thomasson var föreståndare till mitten av 40-talet. Thomasson fick hembud mitt under det han stod och predikade.

Jag minns honom som en mycket stillsam och ödmjuk Herrens tjänare och det sades att han liknade Moses. Han hade inte talets gåva, hustrun Anna var mera talför, hon hade lätt för att särskilt vinna de unga. Måga ungdomar blev också frälsta.

1927 kom jag till ett par äldre barnlösa makar. De var avlägsna släktingar till mig, och jag kallade dem för moster och morbror Vardo. De bodde längst bort vid gränsen, tre mil från närmaste landsväg. Byn hade fem hushåll då jag kom dit. Raukajaur var den sista byn som låg närmast fjällan. Det var flera mil att vandra för att komma till bebyggelsen. Men de renskötande samerna fanns i närheten.

Moster Vardo var en av de tio som var med då församlingen bildades. Jag minns att det första jag frågade moster, när jag

kom dit, var, om hon var pingstvän? Jag hade naturligtvis hört ryktet. Hon såg inte så glad ut över min fråga, men svarade i alla fall ja. Senare fick jag veta att det hade varit vissa kontroverser då hon döpte sig i sjön.

Jag var en ung tonåring, föräldralös, och moster tog sin uppgift på allvar, att vara en ställföreträdande mor för mig. Hon var en glad människa och kunde som ingen annan försvara mig om det behövdes mot onda tungor. Varje dag hörde jag henne bedja för mig. Det var som en "garanti" för mig, tyckte jag, att intet ont kunde hända mig.

Drog ut i världen

Men jag var där bara om somrarna. På hösten följde jag med renhjorden ner efter Ångermanälven. Detta höll jag på med tills jag blev 21 år. Då blev jag myndig och som det då hette, drog ut i världen för att skåda vad där fanns. Jag är så tacksam för att Gud inte släppte mig.

På den tiden fanns det inte så mycket bilar, ingen TV och inte detta jagande efter pengar. I stället fanns det — tid.

Jag tyckte alltid att det var fest i vår lilla by, när väckelsefolket kom. Det var mängder av evangelister av alla sorter som då gick: frälsningssoldater, baptister men mest pingstvännar. Mosters stuga var hög-säte. Vi flyttade ut till kåtan för att gäster-

na skulle få rum i stugan. Ibland bodde vi i stugan och gästerna i kåtan.

Evangelisterna kom många gånger en och en i taget. De var mycket unga, men det kom också äldre, både bröder och systrar. Ibland var de många i sällskap. De hjälpte till med att bärga starrfoder på myrarna åt kreaturen, tvättade, bakade och sydde kläder. På kvällarna var det möten i byn hos närmaste grannen. De var inte samer. Grannens fru blev frälst men inte döpt. Morbror blev också vunnin för Jesus, men han döpte sig aldrig. Jag längtade också att få döpa mig men inte heller jag blev det.

En sång som de sjöng mycket då var "Mången håller oss för svärmare och dårar, som barnsligt tror på hela bibelen, etc".

Evangelisterna stannade i regel dagar, som blev till veckor, sedan drog de vidare över fjällen och inte alltid tillbaka den väg de kommit från. Varje kåta eller liten stuga besöktes, t. o. m. rengärdet där renskötarna höll på med att skilja sina renar från varandra. Arbetet upphörde då för en stund medan folket, svettiga och smutsiga, lyssnade till evangeliet och sången.

En gång kom två bröder från Norge. De var samer som Gud kallat till tjänst åt sig, Lars och Jacob Bändiksen. Med sig hade

forts. sid. 14

Universalkyrkan

Ur boken Marana,ta! av Gustaf A. Törnkvist

Jesu tillkommelse intar ett stort och framstående rum i bibeln. Den innebär frälsning för många men även dom för allt avfall. Bibeln talar mycket om skökan, hon som övergivit sin äkta man. Var återfinnes denna sköka? Och vad innebär hennes horeri?

Ur boken Marana, ta! av Gustaf A. Törnkvist har vi hämtat följande profetiska avsnitt.

För att kunna fatta ställningen i världen, är det nödvändigt att minnas en stor faktor i utvecklingen av det onda, nämligen "den stora skökan, som tronar vid stora vatten, hon som jordens konungar hava bedrivit otukt med, och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna. — Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust" (Upp 17:1,2; 18:3).

Var återfinnes denna sköka? I romerska kyrkan, säges det. Alldeles riktigt, endast att det icke är bara Rom, som kommer under den benämningen och som avses med denna folkfördärvare. Ty hon har "dötrar", och vi får nog i sanningens intresse erkänna, att dit hör all fallen eller förvärldslig kristenhet, antingen den är till finnandes i Lutherkyrkan, Frikyrkan, Missionskyrkan, Metodistkyrkan, Baptistkyrkan eller vad de nu heta. Varje samfund eller religiös grupp eller individer, som icke tillhöra något samfund, äro del av denna sköka just så mycket som de äro delaktiga av vilddjursanden, som regerar i världen. Liksom församlingen är Guds hemlighet,

så är skökan djävulens hemlighet. Och hennes inflytande i världen är stort och förskräckligt.

Det är ett förunderligt samband mellan denna fallna kyrka och de världsliga makterna, vilka alla ha del av vilddjursanden. Liksom den människans sista varder värre än hennes första, från vilken den oreana anden har gått ut men kommit tillbaka med sju andra andar, som äro värre än han själv, så synes det, som om ondskan icke kunde utveckla sig till sin yttersta spets utan genom en förening mellan en avfallen kristenhet och vilddjursmakten i världen.

Det var icke länge efter det kyrkan ingått förening med världsmakterna förrän följderna visade sig i att kyrkan berusade folken, så att världen sov i ruset under tusen år. Denna sköka, med vilken jordens konungar hava bedrivit otukt, har städse tjänstgjort som präst i världens tempel. Hon har alltid varit redo att välsigna vad som helst världen funnit för gott att göra. Har det varit att förfölja de sanna Guds barn, så har hon läst välsignelsen däröver. Har det gällt krig och krigsrustningar, så har hon varit med om och välsignat världens företag. Blev det populärt att tala om och arbeta för allmän avvärpning och världsfred, vore hon med och jakade även till det som en annan papegoja som inte vet, antingen hon skall hålla sig fast med klorna eller näbben. Men det är nog helst med "näbben" hon håller sig fast, ty "prästen och klockarn och hunn', de tjäna fö'a mä mun".

Denna sköka sade ingenting om slave-riet, icke har hon rest sig och fordrat av statsmakterna förbud mot tillverkningen och försäljningen av starka drycker. Sådant har pågått under sekler och pågår än, men endast enstaka röster från det hållet ha höjts emot detta stora onda. Har denna kyrka som en man stått upp och fordrat förbud mot införseln av starka drycker till hednaländerna, som före kriget gick till mer än 100.000.000 gallons per år. Som ett exempel på resultatet meddelas, att i Nigeria, Afrika, går holländskt gin under benämningen "Jesus-vatten", emedan infödingarna tro, att alla vita äro kristna och att gin är en del av kristendomen. Med ett

ord: den fallna kyrkan har alltid varit redo att läsa välsignelse över vad som helst världen funnit för gott att anse passande, till och med om det varit att inviga en krog, som skedde för några år sedan i New York. Hon påminner om då en storljugare ljuger och en annan är med för att svärja på att det är sant.

"Bleve det populärt att tala om och arbeta för allmän avvärpning och världsfred, vore hon med och jakade som en annan papegoja"

Då världen ansåg, att teatern låg inom de sköna "konsternas" område, gav skökan sin välsignelse till teatern, och nu gå både präst och klockare dit. Då den onda, gudlösa så kallade vetenskapen ansåg, att Bibeln behövde rivas sönder och miss- tankliggöras, strax tyckte kyrkan likadant och fortsätter nu detta arbete på egen hand, till Statens stora tillfredsställelse och många svaga troende till evigt fördärv. Är det fråga om att gå ut i krig och skjuta till döds eller lemlästa sina medbröder i Kristus, så står den fallna kyrkan till tjänst med att försäkra, att fosterlandet är över kärleken till bröderna, varom Jesus själv försäkrar att ingen har större kärlek än den, att han giver sitt liv för sina vänner, och Johannes säger oss, att även vi äro skyldiga att giva våra liv för bröderna.

Vi tala om, att det nu för tiden icke är någon förföljelse mot de kristna. Nej, tacka för det, då de gå med på snart sagt vad helst världen vill ha dem till. Men vägra att dansa efter världens pipa och du skall icke behöva vänta länge, förrän världen kommer att visa vilddjursstånderna.

Genom samverkan mellan detta Babylon och hennes dötrar och världsmakten har det onda fått ett fasaväckande välde över folken och en utsträckning, som man icke skulle kunna tro, om det icke vore bestyrkt på tusende sätt. Och det blodsdrama, som utspelas i världen i dag, är in-

Herren bjuder på middag

av Elam Swahn Göteborg

"Och han tillsade dem att lägga sig i matlag."

Vi hade en svår tid. Arbete gick det ej att få av något slag år 1932. Så var det en söndag. Inte en bit mat fanns i huset. Då beslöt vi att hämta middag i Herrens för-
rådshus. Där var det söndagsöppet. I bö-
nevrån föll vi på knä och gjorde en ödmjuk
beställning.

Så sade jag till min fru:

"Nu går jag på förmiddagsmötet. Vi blir
nog bjudna på middag av någon."

Efter mötet stod jag på gården. Många
hälsade och skyndade hem till dukade
bord. Ingen bjöd mig.

Då fick jag se en kvinna på andra sidan
gården som stod där ensam.

"Åh, det är nog hon som ska bjuda mig
på middag!"

Jag gick bort till henne och hälsade.
Hon sa:

"Jag har ingen mat alls i dag." Hon var
där i samma ärende som jag. Men jag blev
så bekymrad för henne, så jag glömde all-
deles att vi själva inget hade.

"Följ med hem skall du få middag!"
Hon tackade, och vi följdes åt. Men ack,
plötsligt kom jag ihåg att vi inget hade

hemma. Bevare mig väl, vad har jag ställt
till! Nonchalant hade jag uppmanat min
fru att vänta på mat, så går jag och bjuder
en gäst hem.

Jag såg i smyg på henne. Hon såg så
belåten ut. Jag vågade inte säga som det
var.

Så kom vi hem. Vid min förklaring: "Jag
har bjudit fru Eliasson på middag!" brast
min fru i gråt, och så fick jag bekänna san-
ningen. "Snälla du, förlåt mig! Jag glömde
själv hur det var med oss när du sade att du
var utan mat. Kan du förlåta?" Hon var
snäll och sade "Då får vi väl svälta tillsam-
mans."

När hon sade det, svarade jag: "Stanna
du, så skall du få middag i alla fall!" Oj, oj,
nu är det fel på mitt huvud — bjuder på
mat när vi inget har — ber om förlåtelse
för att jag har lurat henne med hem, och så
genast är jag färdig att bjuda henne en
gång till. Det är ju inte klokt. Nu var jag
arg på mig själv, och utbrast: "Herre, se
här hur jag har ställt till. Nu kastar vi
bekymren på dig."

Vi hjälptes åt att duka bordet, flata och
djupa tallrikar, knivar, gafflar och skedar.
Vi slog upp en bringare vatten och tog
fram glas och satte oss till bords. När vi

skulle bedja Gud välsigna maten, visste vi
inte hur vi skulle säga. Då bad jag: "Gode
Gud, välsigna den maten som vi inte har
fått än!" En besynnerlig bordsbön.

Så satt vi och väntade. Då kom satan
och viskade: "Nu är du alldeles tokig. Ni
får ingen mat i dag!" Jag skrek: "Vi har
inte bett dig om något!" Satan trivdes inte
hos oss. Han försvann. Jag förklarade för
fruarna varför jag ropat så.

Sällan har en dörr blivit betraktad som
vår dörr. Vi väntade med kniv och gaffel
färdiga. Det gick en bra stund. Då knacka-
de det på dörren. Vi ropade alla tre: "Kom
in!" Det var en syster i den församling jag
var med i. Hon sade: "Har ni ätit mid-
dag?" Jag svarade: "Nej, men vi ska äta
nu, för nu kommer maten!" Det var en
emaljerad flaska med lock, fylld med här-
lig varm soppa, bra med kött och potatis.
Och så fick vi en stor kaka bröd.

Vi gjorde som Ordet lär: Åt och drack i
hjärtats tro och enfald och prisade Gud.
Tre glada och mätta människor hjälptes åt
med lovprisningen och system fick så hela
historien till livs. Hon visste icke hur jag
hade det, men hade en stark maning och
lydde — och kom sänd av Gud!

Elam Svahn

tet annat än den naturliga konsekvensen
av denna oheliga allians. Det är sant, vad
en författare säger, att "i stället för Kristi
Ande har Europas överhet i stort sett
vildjurets ande och har ingjutit och vid-
makthållit densamma hos hundratals mil-
joner undersåtar och åhörare, eller som
Skriften säger, berusat, förtrollat och för-
därvat jordens inbyggare och folk. Därför
har Europas överhet största skulden till
världskriget och till dess omätliga elände.

Och i denna skuld till världskriget har
den kyrkliga överheten den största an-
delen. Europas olycka är dess skenkristna
och halvkristna biskopar och präster.
Hade dessa i stället för sin världsande haft

Kristi övervärldsliga Ande, då hade de i
överjordisk kraft i alla land satt sig emot
rustningar och krig och hellre låtit slita sig
i stycken av en krigshetsad hop eller låtit
steka sig på glödande järn, än att, såsom
de nu gjort, tåga inför eländet och till och
med hålla med och fösa på". (N P Wetter-
lund.)

"De som bort vara världens ljus, ha ej
sällan helt resolut ställt ljuset under skäp-
pan och gladeligen tjänstgjort som trum-
slagare vid folkets marsch mot — fördär-
vet." (Sanningsvittnet.)

Denna skökas glansperiod har ännu
icke kommit. Ty hennes trolöshet emot
hennes rätte Ishi ("min man" Hos 2:16)

och horeri med världen hindras ännu av
Herrens trogna vittnen att nå det fullkom-
nande de skola få, då hon skall säga: "Jag
sitter som en drottning och är icke änka
och skall icke se någon sorg". Men dessa
exempel ur verkligheten visa nogsamt
huru långt hon redan har fortskridit på vä-
gen mot detta mål, och det som ännu åter-
står kan, på grund av vittomfattande för-
beredelser, som gjorts, fullföljas på kort
tid. Om denna kommande universalkyrka
utvecklas till sin fulla prakt, såsom den
målas i Uppenbarelseboken, medan för-
samlingen är kvar på jorden, eller först ef-
ter dess upptagande, som är troligast, så
göres det i alla fall i våra dagar väldiga an-
satser för dess kommande.

Förstår vi Jesus, då kan vi också förstå vad Ordet säger om församlingen. Men det finns många uppfattningar om Jesus. Det beror på att man söker sig fram på fel väg. Man har helt enkelt tagit sig före att använda världens visdom för att förstå Gud, men vad säger Ordet?

Jo, att det inte räcker att nå fram till sann kunskap om Jesus. Skall vi komma till en sann kunskap om Jesus, måste vi också komma fram till enheten i tron.

FÖRSAMLINGEN i Ordet - världen - tiden

Predikan av Gunno Andersson

Vi upplever i våra hjärtan och sinnen, att vi har en ny och annorlunda tid framför oss. Det kan vara farligt att säga så, därför att vi ställer in oss på att nu skall något kolossalt och mirakulöst ske. Kanske har vi många gånger tidigare tänkt så, men när det inte har skett har vi blivit mycket besvikna. Den erfarenheten har säkert alla gjort som är frälsta. Vi säger: Nu skall vi tjäna Jesus, vi ska vittna och engagera oss till maximum. Men när det har gått ett par dagar, märker vi, att vi inte nådde fram till det som vi tänkt och planerade. Det blev nästan ingenting. Det blev ett ryck, och så inget mer. Vi blev besvikna på oss själva att vi misslyckades och inte nådde fram till det mål som vi satt upp. Jag tror att vi allesammans måste lära oss att det är något naturligt som växer och föds fram i våra hjärtan.

Gud är ingen konstmakare. Han vill lära oss att i det som inte tycks vara någonting, finns det något. Vi upplever i vårt inre, och även om vi inte ser, så sker då något i andevärlden. Ibland upplever vi spänningar i mötena, det är bråkigt och oroligt, men just detta kan vara tecken på att det sker något. Vi vill ha möten som är som en flod som ständigt växer. Jesus vill lära oss att

förstå det andliga i allt vad som sker och som inte tycks ske.

Du och jag står inte som isolerade individer, utan vi alla är insatta i ett större sammanhang. Det betyder inte att vår uppgift, vårt arbete eller vår tjänst är mindre betydelsefull för den sakens skull. Vi upplever denna fantastiska nåd att vi alla får vara med, och att det verk som utförs inte är mitt eller vårt verk, utan Guds verk.

Det är inte bara en liten skara i Stockholm, eller några stycken i Sverige, utan vi är en stor skara över hela jorden, som kämpar och arbetar för Guds sak.

Före oss gick alla pionjärer, alla de som vågat livet för Jesu skull, våra andliga förfäder som gjort det möjligt för oss att kunna gå vidare på uppenbarelsens väg. Men vi skall också tänka framåt och bedja att Guds verk får gå vidare i fortsättningen.

Guds instrument

Gud har ett instrument. Det instrument Gud vill använda i tiden, är församlingen. Jesus tog ju tolv apostlar, som bildade den andliga ledningen i den församling som skulle växa fram. Församlingen måste kunna arbeta, den måste kunna fungera.

Det är ju inte meningen att församlingen endast skall vara en teoretisk upplevelse av Guds Ord. Vi vill någonting mera, eller hur? Vi vill se församlingen i funktion, i arbete. Vi vill att de andliga realiteterna konkret och praktiskt skall kunna uttryckas, men det är just det, som är problemet — precis som det är med dig och mig.

Vi kan ha många ideer i huvudet, och vi skulle vilja göra det och det, men det är ofta så att vi saknar uttrycksmedel. Vår kropp förmår inte uttrycka det som vi har i vårt inre. Det finns en spärr, vi är begränsade. Så är det också med församlingen, den som upplever sin begränsning, ty församlingen är Guds Andes uttrycksmedel här på jorden. Gud har utvalt ett instrument som skall fungera här i tiden, nämligen för att vinna människor för honom.

Gud uppenbarar sig på många olika sätt. Det heter i 1 Kor. 12:4,5 att gåvorna är mångahanda, men Anden är en och densamma. Tjänsterna är mångahanda och Herren är en och densamme. Kraftverkingarna är mångahanda, men Gud är en och densamme. Det betyder att Gud inte är fixerad eller fastlåst i något speciellt mönster eller form, men han är beroende av församlingen, ty den är hans uttrycksmedel.

Andens enhet

Vi läste: "vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band." Andens enhet är inte något som vi själva kan ordna, utan Andens enhet är helt enkelt en förutsättning. Den är ett faktum. Vi kan inte skapa Andens enhet, men vi kan bevara denna enhet. Andens enhet är: en kropp och en ande, likasom ni ock blev kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse — en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader. Ef. 4:4—6.

Kanske tror vi att Andens enhet fungerar utifrån detta ena, en Herre, men det räcker inte, utan det finns flera förutsättningar för att Andens enhet skall fungera. Stympar vi evangelium så existerar inte denna Andens enhet på Ordets grund. Det är malplacerat att tala om Andens enhet, när det är fråga om uttryckssätt, upplevelser och verksamhetsformer. Det är inte Andens enhet.

Församlingen är en kropp, den är inte många kroppar. Kroppen är en enda, som har många lemmar. Och i en och samme Ande är vi alla döpta till att utgöra en enda kropp. 1 Kor 12:12. Detta är oerhört viktigt. I Fil. 2 möter vi ett annat uttryck; gemenskap i Anden. Frågan är inte vilken ande som helst, utan det är Guds Ande. Den Anden kan inte ha gemenskap med allt och alla, därför att den är ren, obesmittad och gudomlig. "En kropp och en Ande, liksom I ock blev kallade till att leva i ett och samma hopp".

Vad är det för hopp? Jo, det är ett hopp om en fungerande kropp, att den skall nå sin fulländning. Vårt kallelse hopp är ju detta att vi skall slutfrälsas, att församlingen, kroppen, skall förlossas ifrån denna värld in i det eviga. Ty i hoppet är vi frälsta.

En Herre, ja: man kan inte tjäna två herar, antingen kommer man att älska den ene och hata den andre eller tvärtom. Den Herre vi här möter är församlingens Herre och grundläggare, han som uppfyller allt i alla.

En tro, heter det. Kan man inte tro på olika sätt och ändå bli salig? Man brukar ju säga att var och en som blir salig på sin tro. Så är det inte. Denna tro är inte liktydig med vad jag anser och tycker. Tron är en gåva av Gud. En frälsande och beva-

rande tro. Inte ett förnuftsmässigt, intellektuellt försanthållande, utan en levande tro på uppstånden och verklig Frälsare. Jesus Kristus.

Ett dop står det också. Nu börjar det bli arbetsamt för att få allt att gå ihop. Det är många läror som stupar när man kommer in på dopet, därför att antingen bagatelliserar man eller så överbetonar man. Dopet är ingalunda likgiltigt. Dopet måste ha den ställning som Ordet har gett det. Det är inte endast dopsformen, utan ännu mera dopets verkliga och faktiska innebörd det gäller. Vidare har vi en Gud som är allas Fader. Han är skapelsens Fader för alla människor och som sådan suverän. Det är i honom som vi är, lever och rör oss.

Det är detta som tillsammans skapar Andens enhet, eller ska vi säga som är en förutsättning för Andens enhet. Det står att vi skall vinnlägga oss om att bevara Andens enhet genom fridens band. Det betyder att vi måste upprätthålla Ordets auktoritet. Vi kan inte pruta av på det ena eller andra för att tillgodose olika smakriktningar. Vi kan inte ha både dopgrav och dopfunt i kyrkan. Det är en förbannelse. Även om det är gulligt och sött med barn-dop, så räcker inte det. Det finns bara ett dop. Man måste bevara den gamla människan. Då har man först lyssnat i tro innan man handlade. Våra små barn har inte förmåga att göra det. Det behövs inget dop för de små barnen, de tillhör redan Guds rike. Luk. 18:16.

Sinnelagets enhet

Andens enhet är grundvalen. Den finns där från början, som en förutsättning. Detta räcker dock inte. Vi måste gå ett steg till. Det måste även bli en sinnelagets enhet och det är detta som är problemet. Sinnelagets enhet skall finnas i församlingen; Fil 2:1—5. Det betyder att Andens enhet måste förkroppsligas och synliggöras i oss. Ef. 2:12—17, en enda kropp, läser vi, och det är församlingen. Denna kropp är inte bara ett stort huvud, utan vi möter en mångfald av lemmar med olika förrättningar. 1 Kor. 12;12,13. Här kommer det igen, samma Ande utgjuten över oss till att utgöra en enda kropp. Denna Andes vilja utgår från huvudet: Kristus. Det finns egentligen bara en vilja, och det är huvu-

dets vilja. Lemmarna måste underordna sig huvudet, annars uppstår strider i kroppen. Det skulle innebära kolossala svårigheter om t.ex. armen skulle ha egen vilja, liksom hade det ett eget huvud. Men Gud skapade endast ett huvud för kroppen, och kroppen är döpt ellet genomträngd av en och samma Ande, och därför finns det bara en vilja.

Kroppen kan inte göra sig oberoende av huvudet eller huvudet av kroppen. Då skulle inget fungera. Huvudet har accepterat att det måste ha en kropp för att fungera. Likaså är det med Kristus och församlingen. Han skulle naturligtvis kunna utföra sina verk ändå, men Han har svurit vid sig själv, kroppen skall göra det.

Kroppen måste genomströmmas av huvudets vilja och önskan, dess sinnelag skall förkroppsligas. Sinnet har sitt säte i vår personlighet, vår själ. Enl. 3 Mos 17:11, 14 är själen i blodet, d.v.s. dit blodet når där är liv och där är också själen. Vi blev skapade till levande varelser med själ. Denna själ är kroppens sammanhållande magnet. När vi dör så förmultnar kroppen, men själen med dess inneboende ande dör inte. Till de som dött i tro på Jesus säger vi: vila i frid till uppståndelsens morgon, då är det andesjälen som vilar. Men vid basunen ljud och överängeln kommandorop skall de döda uppstå, ty då kallas dessa andesjälar till aktivitet och bildar härlighetskroppar.

Kroppen utgör många gånger en begränsning för denna andesjäls vilja och uttryck. För att kroppen skall kunna vara effektiv och fungera normalt, måste sinnelagets enhet manifesteras i trons lydnad. Och att Kristus genom tron må bo i edra hjärtan, och att ni må vara rotade och grundade i kärleken. Det finns en möjlighet att uppleva detta; "ty så skall ni bli helt uppfyllda av Guds fullhet". Ef. 3:17—19. Det skall finnas en strävan till detta, att Guds Ord och Ande verkar i oss för att detta skall fungera.

Det är fantastiskt att vara rotad och grundad i kärleken. Vad är då kärleken? Jo, det är Guds väsens innersta djup. Det är den som bestämmer Guds görande och är drivkraften hos Gud. Gemenskap med Gud, inte på ett ytligt plan, utan uppleva att hela vårt innersta väsen har genomsy-

forts. sid. 14

PROVPRENUMERERA

på Midnattsropet
5 nr för 5 kr

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 5 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /

MR 5/74

Vi lär av varandra

Rapport från Karisma 74 Gustaf Jillker

Förelrädare från de flesta samfund och kyrkor har under en vecka varit samlade i Umeå till en gemensam konferens kallad Karisma 74. Samlingarna har hållits i olika kyrkor, och tillströmningen har varit över förväntan. På lördagskvällen kunde man räkna in ända till 2.200 personer i det stora mötet i Dragonhallen.

I täten för arrangemanget har tre pastorer stått, *Bengt Bergius*, EFS, *Assar Gyllroth*, Pingstkyrkan och *Lisa Tegby*, Svenska kyrkan. Deras samfundstillhörighet har varit ganska betecknande för konferensen. Från samtliga håll uttryckte man nämligen sin stora beredvillighet att lära av varandra, utan att några läromeningar skulle få lägga hinder i vägen.

— Det underbara med den här gemenskapen är att den inte tillkommit genom några kyrkopolitiska åtgärder utan genom en gemensam längtan efter den helige Ande, kunde man höra bland deltagarna.

Konferensen förflöt dock inte utan förbryllande inslag. I Dagen kunde man läsa, att Maranata skulle ha anordnat "motmöten", vilket bara någon dag senare följdes av en dementi med den besynnerliga kommentaren, att om Maranata slutat upp att angripa den karismatiska väckelsen vore det något att notera med tacksamhet.

Därigenom att alla etablerade kyrkosamfund hälsat den karismatiska väckelsen med idel lovord, har tydligen Maranatas roll i sammanhanget tett sig något oklar för många. Att man tycker sig se spöken och motståndare, var än Maranata träder upp, vittnar väl något om den osäkerhet och överkänslighet, som man har i de här kretsarna inför de nya karismatiska signalerna.

Vad har hänt?

Vad Maranata gjort har bara varit att

fullfölja en linje, som gått genom hela väckelsehistorien, nämligen att rannsaka skrifterna för att se om det förhåller sig såsom nu sägs. Det märklige med den nya väckelsen är ju, att inte en enda av de grundläggande bibelsanningarna, som pionjärerna led och dog för, har fått stå oemotsagda, utan alla har i ett eller annat avseende ifrågasatts.

Det är väl därför av verklig vikt, att vi får klarhet i vad som har hänt i kyrkorna och vad som motiverar en sådan hastig sinnesändring ifråga om synen på Guds verk. Plötsligt börjar man ju förklara, hur fatalt fäderna misstagit sig, då de drog ut ur kyrkorna, i stället för att de stannade kvar och ödmjukt anpassade sig. Idag är man faktiskt snarare beredd att uppmuntra till alla kontakter över samfundsgränserna, därför att plötsligt har man börjat förklara, att der finns något värdefullt i all tro, hur olik ens egen övertygelse den än är. Att konsekvenserna av detta inte kan bli annat än total förvirring måste väl stå klart för alla som känner till historien och förmår att blicka framåt.

Man frågar sig, vad är det som egentligen har hänt inom kristenheten på sistone? Vill man se saken som den är, måste man konstatera, att det inte är, att man plötsligt börjat predika Andens dop, så att skaror blivit välsignade. Det har man gjort i Sverige åtminstone sedan början av seklet. Vad som inträffat gäller det läromässiga området, där förkunnelsen tonats ner så

De frågor som sysselsatte de gamla väckelsepionjärerna kan inte idag intressera en modern människa, trodde metodistpastorn Herbert Blomgren. Människor längtar efter gemenskap och låter det i stället mer och mer få gå före klarhet och övertygelse.

kraftigt, att människorna börjat reagera mer utifrån känslor än utifrån övertygelse.

”råkar vara metodist”

— Jag råkar vara metodist — det är en tillfällighet, men kanske en underbar tillfällighet, sade pastor *Herbert Blomgren*, Stockholm, inför en nästan fulltalig publik i Umeå stads kyrka, då han inledde sitt föredrag, om hur man blir döpt i den helige Ande.

Det var ett märkligt påstående, så Midnattsropet frågade pastor Blomgren, vad han egentligen menade. Gud har väl en plan för varje människa, och i så fall måste man väl gå vidare och inte bara ta itu med frågan om Andens dop utan även de brännande frågor, som skapade samfunden, nämligen om det finns syndaförlåtelse i dopet, vad det är som grundlägger en församling, vad helgelse är, hur mission skall bedrivas och frågan om vårt förhållande till staten.

— Ja, de är viktiga frågor, svarade Herbert Blomgren men förklarade hastigt, att det viktigaste för människor idag är frälsningsfrågan och hur man skall finna mening i livet. De frågor som sysselsatte pionjärerna kunde aldrig intressera en modern människa.

— Ja, men skall man bli frälst och finna mening i livet, måste man väl ta itu med frågan, om det finns syndaförlåtelse i dopet, annars är väl risken den att man hamnar fullständigt fel?

— Jag kan aldrig få det till en större fråga, förrän jag vet hur jag skall leva efter dopet.

På frågan om han var döpt, svarade pastor Blomgren att han var döpt som liten och för något år sedan även andedöpt.

Konferensens höjdpunkt

En annan av talarna på Karisma 74 var *Ivar Lundgren*, Stockholm, redaktör på tidningen *Dagen*. I ett föredrag gav han en liten karaktäristik över den karismatiska väckelsen.

— Det underbara är att Herren är i färd med att bryta ner murar mellan oss. Idag visar Herren på, att vi alla i en och samma Ande har tillträde till Fadern och får uppleva denna enhet i Anden. *Ivar Lundgren* pekade på den första pingstdagen och förklarade, att vi må vara parter eller meder, pingstvännar eller adventister, alla talar vi ett och samma tungomål.

Ivar Lundgrens översvallande entusiasm gällde inte enbart adventisterna. I en rapport till tidningen *Dagen* berömde han före biskopen *Sven Danell* för hans klara och auktoritativa bibelstudium om den helige Ande och bibeln och förklarade att det utgjorde en av höjdpunkterna i konferensen.

Midnattsropet kontaktade biskop *Sven Danell* och frågade om man inom Svenska kyrkan verkligen hade något att lära ut inom den karismatiska väckelsen.

— Snarare motsatsen, svarade biskopen och fortsatte. Det vore skada om den An-

dens vind, som nu blåser, gick kyrkan förbi.

På frågan om biskopen själv var andedöpt, svarade han att han först skulle vilja ta upp en diskussion om terminologin, vad andedopet innebar. Han var dock övertygad om, att det var Anden som drev honom.

— Biskopen har inte talat i tungor?

— Nej.

Samband med barndop

Kallad som talare i konferensen fanns också en pingstpastor med. Det var *Stanley Sjöberg*, Stockholm, som rest upp för att dela gemenskapen med Umeås alla kristna.

— Har verkligen pingstvännar något att lära av Svenska kyrkan? frågade Midnattsropet *Stanley Sjöberg*.

— Det är värdefullt att umgås med kristna från andra läger, svarade pastorn och fortsatte. Vi lär ju inte bara dogmatiskt av varandra, då vi är tillsammans.

Stanley Sjöberg fungerade under konferensen även som tolk åt den anglikanske prästen *Michael Harper* från London. Då *Michael Harper* vittnade om en helbrägdagörelse i samband med ett barndop, instämde pastor *Sjöberg* i vittnesbördet med kraftiga ordalag. På en fråga till pastor *Sjöberg*, om han verkligen menade att Gud verkar i barndopet också, svarade han:

forts. sid. 11

Var är hon nu?

"Kristus på korset vunnit Frälsning för var och en..." Det är eftermöte i maranata-tältet. Unga människor tar emot evangeliets ständigt nyskapande krafter efter att ha lyssnat i tro.

Stina rapporterar från en lördagskväll på Gamla Bro

Vi träffades en gång i somras på torgmöte. Vi kom att samtala. Hon är väl 20 år. Knarkare. Berättade att hon varit frälst, är döpt och andedöpt, men fallit från. Nu sitter hon helt fast i knark.

Och när lördagskvällens väckelsemöte på Gamla Bro skulle börja, dimper hon ned bredvid mig i bänken.

— Hej, Stina! Ganska påtänd, men minns vem jag är och vad vi för ett halvår sedan pratade om. Hon är med större delen av mötet. Sjunger med litet. Men gråter mest. Mot slutet blir hon trotsig och arg.

— Det är lögn, lögn, lögn! Och rusar ut. Jag går efter, och försöker prata med henne, men hon försvinner ut i nattmörkret på Gamla Brogatan.

Fem minuter senare kommer någon och drar mig i armen.

— Stina, flickan är här igen och vill prata med dig!

Hon sitter på trappan när jag kommer, och vänder sig mot mig i en bedjande, halvt avvärande gest:

— Du får inte vara arg på mig! Jag förstår ju att du vill mig väl, men jag måste gå. Jag orkade inte sitta därinne. Hon tar fram en spruta.

— Det här är min Gud. Jag har ingen annan. Två meter — femton gånger per

dag. Jag har hållit på sedan jag var tio år.

— När sov du sist?

— Nu är det bara ett par dygn sedan.

Så talar hon om hur hon håller på. Ett par tre veckors oavbrutet silande innan hon sedan tar något att sova på. Tre dygns sömn, och sedan söker hon upp något sjukhus för litet omvårdnad och närings-tillförsel innan hon ger sig av ut igen.

— Men om du inte får tag i knark?

— Jag får alltid tag i. Och har jag slut på pengar går jag till någon gubbe som betalar...

— Var bor du?

— Jag bor ingenstans. Jag kan sova hos några gubbar jag känner. Eller gå till sjukhusen. För det mesta är jag ju ute.

— Vart kan jag få tag i dig om jag vill träffa dig?

Hon räknar upp några torg och gator där man vanligtvis träffar knarkare.

Jag betraktar flickan. Inte vet jag vad som är sanning och vad som är dikt av det hon berättat om sin livssituation. Men det spelar ju egentligen ingen roll heller.

Hon sitter på trappan och håller krampaktigt och nervöst den lilla injektionssprutan. Så tappar hon plötsligt spetsen. Hon rusar upp.

— Var är min nål? O, jag tappade min nål! Hon snyftar, suckar i vända och för-

tvivlan, och kryper runt i trappan och famlar med händerna över trappsteg, smutsiga av alla gatans föroreningar som följt med många fötter in.

Med värkande hjärta pekar jag stumt på nålspetsen med den röda varningshylsan. Den ligger i ett hörn, som försökte den gömma sig undan i skam över sin nedbrytande, förbannade funktion.

Flickan dyker ner efter den, tar varsamt upp den med darrande händer och stoppar den i fickan tillsammans med sprutan. Hennes Gud.

Jag ringer efter taxi åt henne, och står sedan bredvid henne på trottoaren och hindrar henne att rusa ut på gatan framför varje bil som kommer. Och när taxin anländer, formligen kastar hon sig in i den och säger adressen till en gata, känd för handel med knark och människokroppar.

Undrar om jag får se henne igen? Var är hon just nu, tro? Vad kan jag göra för henne? Kan hon räddas? Och hennes kamrater, som kanske just nu tar en spruta förödande gift, eller säljer sin kropp för en tia, eller springer runt på gatorna, jagade av osynliga förföljare.

Jesus har kommit för att också de skall hava liv och över nog. Men orkar vi förmedla det? Herre, förbarma dig över oss!

— Jag tror att Gud verkade, då de väl-signade det lilla barnet.

— Men är det inte riskfullt att inför en sådan publik, som där var samlad och som till stor del bestod av just barndöpare, in-stämman med en sådan tyngd? Borde man där inte i stället tagit det försiktigt med så-dana uttryck för att inte i onödan skapa missförstånd och ge dem anledning att fortsätta utan att döpa sig?

— Visst kan man missförstå, om man verkligen inte vill se det underbara som sker.

Pastor Sjöberg ville dock inte fortsätta att uttala sig för Midnattsropet, eftersom han var rädd för att bli missförstådd.

I en stor helsidesartikel i Dagen skriver dock Stanley Sjöberg apropå händelsen.

— Jag tänker på dopfrågan där vi pingstvännen faktiskt har en hel del att lära av Svenska kyrkans folk... När Michael Harper predikade i ett möte om dopets andliga innebörd kunde jag säga amen till vartenda ord... Det är många pingstvän-ner som faktiskt inte alls har det dopmed-vetande som vi möter bland lutheranerna! Här har vi alltså en sak att lära. Tydligt har många gjort dopets andliga upplevelse, utan att ha stigit ned i en dopgrav...

Återstår: "Drag ut!"

Det står helt klart att den tid är förbi att man hävdar bibelns sanningar utan om-skrivningar. Den väg man söker gå idag är överlag en kompromissernas och toleran-sens väg, kantad med oupphörliga angrepp på den lära man ägde i begynnelsen. Och detta sker allt eftersom själva känslan av gemenskap mer och mer får gå före bi-belns egna ord som kriterium på Guds vil-ja.

Frågan blir då, hur långt är man redo att sträcka sig i sina kontakter med andra grupper. När Guds ord inte längre sätter några spärar i vägen utan själva tron får ett värde i sig själv, är vägen i ett senare skede öppen även för kontakter med vilka underliga rörelser som helst.

Det besynnerliga idag är att framståen-de företrädare för pingstväckelsen tycks uppleva större gemenskap med Svenska kyrkan än exempelvis Maranata. Det är verkligen en gåta som är svår att förstå. Skulle vi ha något att lära av kristna, som inte ens avverkat de allra första grunderna i tron, dop och andedop? Att öppna sig för sådana närmanden kan aldrig sluta annat än i fullständig förvirring.

Blindheten bland dagens kristna ledare är förvånande. Den gemenskap man här upprättar är ju faktiskt till sitt väsen inte alls annorlunda än den organiserade eku-meniken, därför att grunden är ju densam-ma. I båda fallen får nämligen aldrig Guds ord sin helhet vara det vägledande.

Så därför, "dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synden och fån eder del av hennes plågor."

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gus-taf Jillker, Björn Blåhammar, Stina Fri-dolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnum-mer 1:80. Till Finland, Norge och Dan-mark är priset det samma som i Sveri-ge.

Tidningen tillämpar "rullande abonne-mang". D. v. s. pren. gäller tills upp-sägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skrift-ligt meddelande till tidningens exp. el-ler på postens adressförändringsblan-kett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 29 35
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. (växel) 08/80 29 35
efter växels stängning 80 29 39

GAMLA BRO, servering
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/21 03 54

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnelliska
Boktryckeriet, Stockholm 1974

Evangelistdagar i Göteborg

27—31 mars

Vänner från när och fjärran, inbjudes till
samtal, bibelstudium och bön

* * *

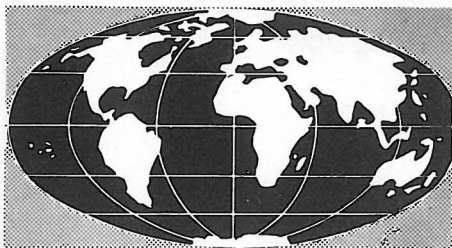
Lokal: Samlingslokalen, Storgatan 13, Göteborg

Välkomstmöte onsdag 27 mars kl 19.30

* * *

Anmälan kan göras till Folke Jakobsson, Siriusgatan 108,
415 22 Göteborg, tel 031/48 88 62

Maranataförs.

Världen idag

Kring guldkalven

□ Genom statens bidrag till trossamfunden har vi fått en ny typ av ekumenik — en ekumenik kring guldkalven, skriver Sven Nilsson i Missionsbaneret och fortsätter. Helst borde vi som mission dra oss ur hela detta sammanhang. Om fem år kan det vara för sent. Då är vi redan så etablerade i systemet och ekonomiskt beroende av bidraget att vi inte orkar bryta oss loss.

Avsatte prästen

□ Även i riksdagen har fallet med den avsatte prästen, som lät döpa sig, gett eko. Det hände i remissdebatten genom ett anförande av Bernt Ekinge (fp). Han menar att fallet aktualiserar en snabb ändring av gällande kyrkolagen och säger bl. a.

— Nu står han arbetslös, gift och med två barn, utan försörjningsmöjlighet inom det yrke han utbildat sig för.

Nya Immanuelskyrkan har invigts

□ Nya Immanuelskyrkan har invigts. Kalaset kommer att gå på 83 miljoner (!) kronor. Då har man även fått affärer, polishus och hotell.

— Det här är ett allaktivitetshus, sade Gösta Hedberg i invigningstalet. Han fortsatte.

— Vad som gör det till ett Guds hus är att

USA:s vicepresident

□ USA:s vicepresident Gerald Ford blev frälst för två år sedan, skriver Dagen. En enkel väckelseappell inför en idrottspublik blev upptakten till hans "religiösa omvändelse".

— För dem som arbetar med massmedia i USA — och då speciellt kristna sådana — måste det kännas tryggt att veta om detta positiva stöd på högsta ort, skriver Svante Widén.

Tror också på Gud

□ Danske statsministern, Poul Hartling, tror också på Gud, kan man läsa. Nu känner han sig överbevisad om Guds kärlek och upplever påtagligt att han är i goda händer.

Nu är den klar

□ Nu är den klar, Lewi Pethrus på medalj. Upplagan är den näst största som präglats hos Sporrang för samlare. Bara Carl XVI Gustav-medaljen hade en större upplaga.

Holland

□ Holland har klarat sig bäst medan USA och Japan drabbats hårdast av oljekrisen, säger Karl Casserini, chef för Internationella metallarbetarfederationens sociala och ekonomiska avdelning. Holland var det land som hårdnackat vägrade ge efter för arabstaternas oljebojkott.

Entusiasm

□ Låt oss använda ordet entusiasm i stället för extas, tycker Erland Sundström apropå den karismatiska väckelsen, läser vi.

Den starke mannen

□ Uri Geller, den judiske mirakelmannen, har föranlett en kommentar i Sveriges Radios "Obs, kulturkvarten". Det var Sune Arnberg som varnade: "När människor berövas självkänslan och tron på den egna förmågan, är det fritt fram för spekulering i vilshenhet.

Misstro vänds i övertro. En våg av entusiasm för det övernaturliga sveper över världen. I politiskt osäkra lägen bereds marken för den utvalde, Den Starke Mannen.

Bangladesh

□ Det utländska OM-teamet i Bangladesh har fått order om att upphöra med sin verksamhet i landet. Det är ett grundläggande arbete som man hunnit med redan, och kvar är den nationella gruppen som fortsätter verksamheten.

Till sist

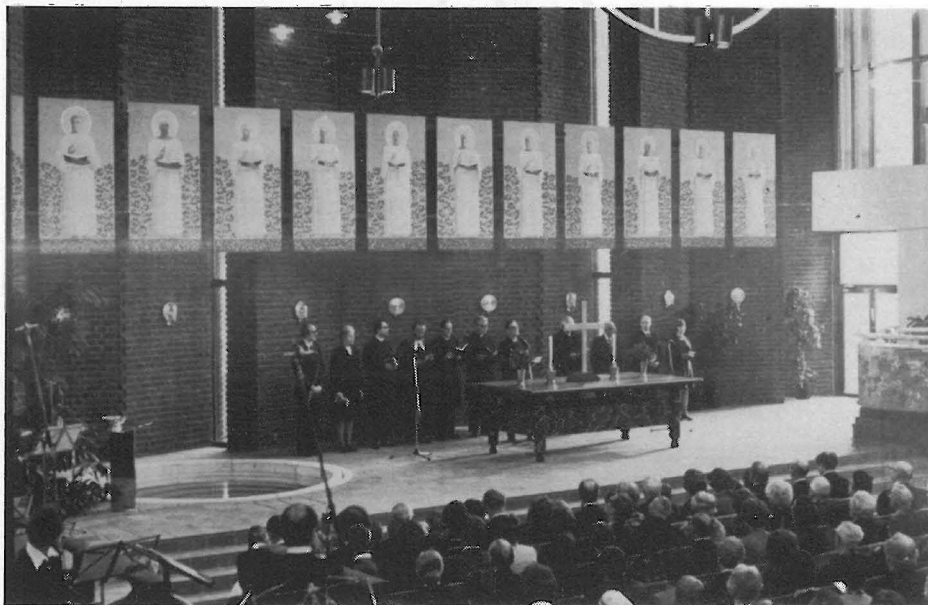
□ Till sist har vi saxat en anekdot ur Svenska Dagbladet. Det kan behövas i dessa inte alltför roliga tider på den kristna fronten.

I en årskurs 1 f. d. första ring skulle det talas om Ibsen.

— Vem var Ibsen, frågade läraren inledningsvis.

Dödystnad i klassen. Slutligen räckte en av eleverna upp handen och sa:

— Är det inte han som är pastor i Maranatha?

Den andra omvändelsen

"Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek." Upp. 2:4.

Orden riktades till mycket aktiva och nitiska människor. Det var inte så att de lagt ner sin verksamhet eller ens minskat den. I Upp. 2:2—3 kan vi läsa en hel del positiva saker som sas om denna församling.

"Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet, och jag vet att du icke kan lida onda människor; du har provat dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare.

Och du är ståndaktig och har burit mycket för mitt namns skull och har icke förtröttats."

Trots denna meritlista var det ändå något som saknades. Något väsentligt.

Lite var har vi nog erfarit något av detta. En del av den första tidens kärlek har gått förlorad. I stället för att söka oss fram till

en förnyad upplevelse av Jesus Kristus har vi fördubblat våra ansträngningar att tjäna honom. Ansträngningar som gått ut på att i egen kraft försöka vara Gud till behag.

Det kan vi aldrig och det vet vi. Men trots att vi är teoretiskt medvetna om detta, så hamnar vi ibland i den situationen att vi vill *göra* något. Kanske för att försöka kompensera vår brist. Ändå känner vi att tomheten bara växer med alla nya ansatser vi gör.

Johannes ord till församlingen i Efesus var skarpa och där fanns ingen plats för kompromisser:

"Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke gör bättring." Upp. 2:5.

Det kan synas vara hårda ord. Men det finns en väg tillbaka ut ur detta tillstånd

och in i det som fanns där under den allra första tiden.

Vägen dit kan vara svår och verkar nästan förödmjukande. Vi med alla goda gärningar och vårt arbete och vår ståndaktighet?? Allt detta som vi hållit framför oss som en sköld varje gång Gud kommit till oss och pekat på överlåtelsens nödvändighet.

Det måste till en *andra* omvändelse. Likt Petrus en gång måste vi göra denna upplevelse för att på rätt sätt kunna tjäna Gud.

"När du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder."

Jesus sa detta till Petrus. Han hade ju följt Jesus i tre år...

Det är livsviktigt för oss att söka oss nära Jesus. Varje dag leva i förnyelse. Möjligheterna till detta har Jesus själv gett oss. Men valet ligger i våra händer.

Ulla

ordet och vår tro

Abrahams gravplats

Fråga: När jag läser Bibeln stöter jag på till synes motsägelser. Hur förhåller det sig egentligen med Stefanus tal inför Stora Rådet i Apg. 7? Där står att Abraham för en summa pengar hade köpt en grav av Emmors barn i Sikem, medan 1 Mos. 23:17, 18 säger att Abraham köpte Efrons åker med graven i Makpela. Och i 1 Mos. 33:19 läser jag att Jakob köpte den av Emmors barn.

Svar: För en ytlig betraktare ser det ut som om dessa bibelställen motsäger varandra. Det skulle vara en motsägelse, om dessa bibelställen talade om ett och samma gravköp. Som vi tydligt kan se, vid ett närmare studium, är dock så inte fallet. Enl. 1 Mos. 23:17—19 heter det att Abraham köpte hetiten Efrons åker i Makpela, gent emot Mamre, själva åkern med grottan, och där begravde han sin hustru Sara i grottan på åkern i Makpela. Men observera att detta

köp omtalas inte i Apg. 7:16 av Stefanus. Och det som nämns i Apg. 7:16 omtalas inte i 1 Mosebok. Abraham hade alltså två gravplatser, varav den andra var i Sikem, en helig plats för Abraham, ty det var där han reste ett altare åt Herren när han kom till Kanaan.

I 1 Mos. 33:19 läser vi att Jakob köpte det jordstycke, där han slagit upp sitt tält, av Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor. Denna gravplats är inte den som omnämns i 1 Mos 23:17 eller i Apg. 7:16, utan en tredje gravplats, som också omtalas i Josua 24:32. Alltså fyra bibelställen om tre olika gravar.

Dessutom kan man peka på att om Stefanus hade sagt fel hade säkert hans åhörare rättat honom, ty de var inga andra än judarnas rådsherrar och skriftlärde, vilka kunde hela Skriften utantill. Vi förstår det bättre, när vi läser i Apg. 6:10, att de förmodade inte stå emot den vishet och ande som här talade.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Middnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

de en tredje broder som jag inte minns vad han hette, men han var inte same. Denne hade Gud botat från en lungsjukdom, som förstört hans lungor, så han bara hade tre kvarts lunga kvar. Jag tror att Gud givit honom nya lungor, eljest skulle han inte orkat gå de många milen som han gjorde.

Jag gick med dessa tre evangelister över fjället till en midsommarkyrhelg i Fatmakke. Denna helg har samma funktion som Ankarede kyrkhelg, dit alla samer brukar samlas, och även bofasta kronoarendatorer, bönder och allt löst folk.

Dunderpredikanter

Bröderna Bendiksen var dunderpredikanter i sitt slag. De predikade synd, nåd och dom. Folket blev dock ej nöjt och jag förstod att de gärna velat se pingstvännerna inburade. De hölls för att vara villolärare. Jag var ju mycket ung och var högeligen intresserad av allt som hände, så jag gick fritt och hörde vad folket sade. En mor som domderade sade: "De är en 'härold',

det är vad de är", och så följde ord som inte var så sköna att få höra. Under tiden stod hennes femåriga lilla flicka med knäppta händer och bad: "Gud som haver barnen kär: mamma säg int' så stygt". Denna mor såg jag hur hon gick till nattvarden i kyrkan på midsommardagen för att sedan förlusta sig vid dansbanan om natten.

Evangelisterna drog sitt svärd mot den falska kristenheten, d. v. s. de predikade om ett personligt möte med den korsfäste. Då som nu representerade kyrkan det stora avfallet. Den värvar sina medlemmar genom att vattenbegjuta spädbarn, konfirmera tonåringar som också begår nattvarden med opånyttfödda och oomskurna hjärtan. Kyrkvårdar berusar sig dagen före, för att sedan tjänstgöra vid gudstjänsten medan spritångorna fördunstar. Opånyttfödda, religiösa människor begår nattvarden för att sedan fortsätta att öva ogudaktighet.

Allt detta tolereras av prästerskapet som underlåter att undervisa människorna om Guds rättfärdighet. Kyrkan har blivit en institution. Den är inte Guds församling. Den levande Gudens församling är bruden, som gör sig redo för att möta Jesus i skyn.

Präster stormade

Prästerskapet var inte nöjda. De önskade helst av allt se pingstvännerna inburade. En kyrkans tjänare yttrade här i Frostviken en gång: "De borde inte få gå lösa". Jag välsignar honom, han förstod inte bättre.

Största delen av de människor jag nämnt är nu borta från detta jordelivet. Många gav sitt vittnesbörd, trots knagglig vandring, om att de gick till ett bättre land. Någon föll för att aldrig resa sig mera, andra till varning. Men Gud är alltid den samme, oföränderlig. Halleluja!

Det finns mycket mera jag skulle kunna berätta, men det kanske skulle taga för stort utrymme. Jag har känt mig så välsignad av att avge detta vittnesbörd. Likt Olaus Petri en gång yttrade, när kristendomen gjorde sitt intåg i Sverige, vill jag nu även tillägga: "Vi samer hörer också Gud till så väl som andra folk". Det är en stor glädje för mig. Samerna har också en lam-pa brinnande inför Herrens ansikte. 1 Kon 11:36.

Jag skulle gärna vilja fortsätta och skriva om hur maranataväckelsen kom till dessa nordliga bygder på 60-talet. Underligt nog var det också nu främst samer som tog emot maranataväckelsen.

FÖRSAMLINGEN... forts. fr. sid. 7

, genomträngts och drivs av denna kärlek. Det heter vidare: "så att ni tillika med alla de heliga till fullo må fatta vad bredden, längden, höjden och djupet är och så lära känna Kristi kärlek."

Kunskapens enhet

I Ef. 4:13 heter det, att vi "växer upp till manlig mognad och blir fullvuxna intill Kristi fullhet", eller som Hedegård översätter: "bli i stånd att rymma Kristi fullhet". "Till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son."

Här är det något mer än sinnelagets enhet. Vi möter kunskapens enhet. Detta är det mål som församlingen skall arbeta och sträva för, ty detta gör att vi blir oåtkomliga för alla vindkast och svängningar i

läran. Det blir frågan om att bli så lika Jesus som möjligt, att sättas i stånd för att rymma all den härlighet som Jesus äger.

Men vi upplever en begränsning, ett motstånd inom oss själva. På samma sätt är det med församlingen, men hela tiden har vi inriktningen klar. Vi vet vad saken gäller.

Jesus — alltings mål

Varför skall vi tränga oss fram till Jesus. Jo, i Kol. 2:3 står det, att i Jesus "finns visdomens och kunskapens alla skatter fördolda". Allting finns koncentrerat i Jesus. Om vi skall kunna tillgodogöra de andliga realiteterna måste vi lära känna Jesus. Gud har också en mening med kunskapen och visdomen, enl. Ef. 3:10, "ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom nu, i och genom församlingen, skulle bli kunnig för furstar och världigheterna i den himmelska världen".

Det är alltså inte i första hand för människorna, som skall beundra vårt kunnande. Nej, de skall se sinnelagets enhet som en manifestation. De ska tvingas säga: se hur de älska varandra. Men om vi blir fyllda av kunskap om Jesus så betyder detta att vi också får makt i andevärlden. Vi vet vem Gud är, ty genom hans Ande har det blivit kunnigt. Och enl. Ef. 6:12 är vår kamp inte en kamp mot kött och blod, utan just mot furstar och världigheter i den himmelska världen.

Denna visdom som finns förborgad i Kristus skall alltså förkroppsligas i församlingen, ty då blir vi oslagbara. Jesus säger till Petrus, när han hade förklarat att

Jesus var Messias, den levande Gudens Son, att dödsrikets portar ej skall bli församlingen övermäktig.

Tänk att vi får se tillbaka på denna Andens enhet, som nu i tiden — idag — församlingen skall komma fram till genom sinnelagets enhet. Vi skall sträva fram till kunskapens enhet om Kristus Jesus. Det finns ju många uppfattningar om Jesus. Vet du vad det beror på? Därför att man söker sig fram på fel väg. Man har helt enkelt tagit sig före att använda världens visdom för att förstå Gud, men vad säger Ordet? Jo att det inte räcker att nå fram till sann kunskap om Jesus. Om vi skall komma till sann kunskap om Jesus, måste vi också komma fram till enheten i tron.

En dag skall vi få se det, som vi förbereder här. Den dagen Jesus insätter oss till medregenter i hans jordiska rike. Men det är inte allt. Vår slutliga uppgift får vi när vi upplever delaktigheten med den nya jorden och de nya himlarna.

Varende en av oss kan vara med och uppleva att vi blir uppbyggda till en Guds boning i anden. Ty Gud håller på att upp-rätta sin församling. Återupprättelsen började när Martin Luther tog Gud på allvar och han upplevde sann rättfärdiggörelse genom tron. Efter honom har många kommit och gått. Många bevarade visionen ända till slutet, men de flesta dukade under för världen. Det gäller för oss att vi bevarar visionen levande och att våra hjärtan är brinnande. Vi får se till att vi kan komma in i himlen, till det nya himmelska Jerusalem. Jesus är med oss!

NYTT KVARTAL!

Välkommen
att förnya din
prenumeration

Midnattsropet, Box 1236
161 12 Bromma
pg 57 16 20 - 4

Välkommen till

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gitarrer med tillbehör

● LÄSRUMMET:

- Tidningar och böcker du kan läsa i rofylld miljö

● BANDOTEKET:

- Inspelningar från möten på Gamla Bro och Johannelund
- Bibelstudier och grammofoninspelningar
- Äldre inspelningar från Maranatomöten
- Bibelstudier på olika språk

KLARA TONER

G:la Brog. 27
Stockholm ☎-Centralen
Tel. 08/21 03 54

Påskkonferens i Stockholm

11—15 april

Vi samlas omkring vår uppståndne Frälsare, ordets och bordets gemenskap i en lång helgs festlig samvaro för den högtidsfirande församlingen på Johannelund och Gamla Bro.

Hela påskveckan pågår en skolungdomsvecka på Johannelund. En angelägen vecka för ungdom i alla åldrar.

ARNE IMSEN tillsammans med Stockholmsförsamlingens vittnen och tillresande från olika delar av landet medverkar.

Ring eller skriv för upplysningar och anmälan om att du kommer, så vi får ordna inkvartering!

VARMT VÄLKOMMEN!

Maranataförsamlingen i Stockholm

Adressen är: Maranataförsamlingen i Stockholm
Box 1236
161 12 BROMMA 12
tel. 08/80 29 35

William Booth *om den fria* *konkurrensen*

”Det finnes många laster och sju dödssynder, men på sista tiden har många av dess sju lyckats skaffa sig erkännande såsom dygder. Girighet t. ex. och högmod omdöpes till sparsamhet och självaktning samt

har blivit änglavakter för den kristna civilisationen. Vad beträffar avund, så har den blivit en hörnsten, varpå en stor del av vårt konkurrenssystem är grundat.”

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

BEFRIELSE

I hela skapelsen råder naturlagar människan kan konstatera men inte upphäva. Tyngdlagen är en av de mest påtagliga. På det andliga området är förhållandet liknande. Här verkar syndens och dödens lag med fördömelse i människosläktet. "Den som syndar skall döden dö." Situationen är den att syndaren vare sig med eller mot sin vilja tvingas utkvittera den lön slavtjänsten i synden giver: Död! Döden hör-sammar inga protester.

Människans enda möjlighet att slip-pa syndens ersättning — döden — är att sluta arbetet åt synden. För den uppsägningen räcker dock inte männi-skans vilja eller strävan, enär tjänste-formen är slavarbete med syndens och dödens lag gällande. Det erfordras en frigörelseprocess där syndaren kom-

mer bort från denna lags verksamhets-område och under nytt herravälde: Livets andes lag.

Denna lag har i Kristus Jesus sin frigörandeeffekt och träder in mitt på slavmarknaden med sitt maktanspråk, rycker syndaren från synden och gör ett definitivt slut på den gamla trältjänsten. Bibeln kallar denna frigörelse på-nyttfödelse som innebär en övergång ifrån död till liv — ifrån satans makt till Gud. Istället för fördömelse blir syn-daren benådad och det i högsta instans. Med tillträde till nådens område blir hon föremål för Guds barmhärtighet och får mottaga den gåva som Gud av nåd giver: Evigt liv i Kristus Jesus!

"— — Om nu Sonen — Jesus Kris-tus — gör eder fria då bliven I verk-ligen fria — —" Joh. 8: 36.

Yngve Stenfelt